

РЕШЕНИЕ

№ 248

гр. София, 20.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО X ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на осми септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Руси Алексиев

Членове: Анелия Щерева
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Елка Ант. Григорова
в присъствието на прокурора В.ена Ивайлова Анастасова (СРП-София)
като разглежда докладваното от Руси Алексиев Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20211100602372 по описа за 2021 година

РЕШЕНИЕ

№

гр. София, 19.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД - Наказателно отделение, 10-ти въззивен състав, в публично съдебно заседание, проведено на осми септември две хиляди двадесет и първа година, в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ : РУСИ АЛЕКСИЕВ

ЧЛЕНОВЕ : АНЕЛИЯ ЩЕРЕВА

м.л. с. ВИКТОРИЯ СТАНИСЛАВОВА

при секретаря Елка Григорова и в присъствието на прокурора В.А., като разглежда докладваното от **съдия Алексиев ВНОХД № 2372 по описа за 2021 г.**, за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 14.04.2021 г. по НОХД № 18656/2018 г., Софийски районен съд – Наказателно отделение (СРС – НО), 109-ти състав, е признал подс. В. П. К. за виновен в извършване на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК го е осъдил на наказание „пробация“, с пробационните мерки по чл. 42а, ал. 2, т. 1 и т. 2, вр. ал. 3, т. 1 от НК, а именно „задължителна регистрация по настоящ адрес“ и „задължителни пробационни срещи с пробационен служител“, всяка една за срок от осем месеца, като го е оправдал за това да е извършил деянието и с нанасяне на удар с лакът в ребрата на тялото на пострадалия и относно причиняването на последния на загуба на съзнание (комационна кома), което увреждане да е довело до разстройство на здравето, временно опасно за живота му – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК. Осъдил е подс. К. да заплати на гражданския ищец (ГИ) К.Б. Е. сумата от 2 000 (две хиляди) лева, представляваща обезщетение за причинените от деянието неимуществени вреди, болки и страдания, ведно със законната лихва, считано от 23.05.2014 г. до окончателното изплащане, като е отхвърлил гражданския иск в останалата му част, до пълния му предявен размер от 6 000 (шест хиляди) лева. Осъдил е подсъдимото лице, на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, да заплати направените по делото разноси, от които 490 лв. в полза на държавата, по сметка на СДВР, а 551 лв. – в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на СРС.

Недоволен от така постановената присъда, в наказателно – осъдителната ѝ част, е останал упълномощеният защитник на подс. К. – адв. Г.С., САК, който, в срока по чл. 319, ал. 1 от НПК, депозира въззивна жалба срещу присъдата, единствено във визираната □ наказателно – осъдителна част. В нея се твърди, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна. Изтъква се, че липсва осъществен състав на престъпление, както от обективна, така и от субективна страна. Възражава се, също така, срещу присъденото на ГИ обезщетение от 2 000 лв., ведно със законната лихва от датата на деянието – 23.05.2014 г., до окончателното изплащане, за понесени от него неимуществени вреди. Застъпва се становище, че на 23.11.2018 г. е изтекла абсолютната давност за инкриминираното деяние, която се твърди, че е четири години и половина, поради което се желае прекратяване на наказателното производство, на основание чл. 81, ал. 3 от НК. Алтернативно, в случай, че въззивният съд приеме, че давността за наказателно преследване не е изтекла, се желае отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на нова такава, с която подсъдимият да бъде изцяло оправдан.

С подадената въззивна жалба не се правят искания за събиране на доказателства от въззивния съд.

В срока по чл. 322 от НПК е постъпило и възражение срещу депозираната въззивна жалба от повереника на частния тъжител (ЧТ) и ГИ К.Б. Е. – адв. В.К., САК. С възражението се отправя искане първоинстанционната присъда да бъде потвърдена, като правилна и законосъобразна, а въззивната жалба на защитника на подсъдимия да бъде оставена без уважение, като неоснователна. Повереникът развива доводи, че присъдата на СРС е обоснована, постановена при пълнота на доказателствената съвкупност и при постановяването □ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и неправилно приложение на материалния закон. Ангажират се съображения, че в изпълнение на императивната законова разпоредба на чл. 13 от НПК, решаващият първоинстанционен съд е направил необходимото за изясняване на обективната истина и е формирал вътрешното си убеждение в съответствие с чл. 14 от НПК, като е изследвал обективно, всестранно и пълно доказателствата по делото, които е анализирал съвкупно помежду им. Сочи се, че при анализа на доказателствената съвкупност СРС е достигнал до правилни правни изводи по отношение на авторството на деянието, характера на причинените на пострадалия телесни увреждания, наличието на квалифициращи признаци, обществената

опасност на деянието, вида и размера на следващото се на подсъдимия наказание. Излага се, че правилно първият съд е преценил за основателен и доказан предявения граждански иск и е определил размера му съобразно критериите, визирани в чл. 52 от ЗЗД. Повереникът намира за неоснователна претенцията на подсъдимия за изтекла абсолютна погасителна давност.

Присъдата на СРС в частта □, с която подс. К. е оправдан по обвинението да е извършил деянието и с нанасяне на удар с лакът в ребрата на тялото на пострадалия и относно причиняването на последния на загуба на съзнание (комационна кома), което увреждане да е довело до разстройство на здравето, временно опасно за живота му – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, не е обжалвана или протестирана, поради което е влязла в сила.

В разпоредително заседание от 09.08.2021 г., въззивният съд, по реда на чл. 327 от НПК, след като се запозна с въззивната жалба, както и с приложените материали към делото, прецени, че за правилното изясняване на обстоятелствата по делото не е необходим разпит на подсъдимото лице. Намери, също така, че не се налага провеждането на въззивно съдебно следствие, за обезпечаване на правомощието на въззивната инстанция по чл. 313 и чл. 314 от НПК и правилното решаване на делото.

С оглед разпоредбата на чл. 329, ал. 2 от НПК и повдигнатото срещу подсъдимото лице обвинение за престъпление, което се явява тежко, по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК, а именно наказуемо с наказание „лишаване от свобода“ повече от пет години, въззивният съд намери, че присъствието му в съдебното заседание е задължително, освен в случаите на чл. 269, ал. 3 от НПК.

В съдебното заседание пред въззивната инстанция, подс. К., редовно призован, не се явява, като съдът е даде ход на делото в отсъствието на подсъдимото лице, по реда на чл. 269, ал. 3, т. 3 от НПК, в условията на т. нар. „задочно производство“. Към същото е пристъпено, тъй като подсъдимият е редовно призован, не е посочил уважителни причини за неявяването си и първият съд е изпълнил процедурата по чл. 247в, ал. 1 от НПК (вж. л. 5 и л. 13 от първоинстанционното съдебно производство).

В открито съдебно заседание пред въззивния съд, защитникът на подсъдимото лице – адв. Т.М., САК, поддържа жалбата, по съображенията, изложени в нея. Отправя искане за прилагане на института по чл. 81, ал. 3 от НПК, а алтернативно – за отмяна на постановената първоинстанционна присъда, като неправилна и незаконосъобразна, и постановяване на нова присъда, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен по повдигнатото му обвинение.

Подсъдимият В. П. К., редовно призован, не се явява и не ангажира становище по фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване, респективно по основателността на постъпилите въззивна жалба от защитата и възражение срещу жалбата от повереника на пострадалия.

Частният тъжител и ГИ К. Б. Евг., редовно призован, не се явява и не ангажира становище по фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване, респективно по основателността на постъпилите въззивна жалба от защитата на подсъдимия и възражение срещу жалбата от повереника.

Повереникът на ЧТ и ГИ – адв. В.К., САК, редовно призована, не се явява и не ангажира допълнително становище по фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване, респективно по основателността на постъпилата въззивна жалба от защитата на подсъдимия.

Представителят на СГП намира депозираната въззивна жалба за неоснователна, а присъдата на първоинстанционния съд за правилна и законосъобразна. Развива доводи, че възраженията на защитата за изтекла погасителна давност са неоснователни.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, обжалвания съдебен акт, изложеното във въззивната жалба и постъпилото възражение, както и доводите и възражения, направени в съдебното заседание и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на обжалвания съдебен акт, по отношение на неговата законосъобразност, обоснованост и справедливост, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 319 от НПК и от легитимирано лице, отговаря на изискванията на чл. 320 от НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

За да постанови обжалваната присъда, СРС е провел съдебно следствие по общия ред. Приобщил е по реда на чл. 283 от НПК, а именно чрез прочитане, събраните на досъдебното производство писмени доказателствени средства. При постановяване на присъдата, първоинстанционният съд е обсъдил подробно събраните пред него и на досъдебното производство относими гласни и писмени доказателствени средства и заключения на способите на доказване – експертизи, а именно : **гласни доказателствени средства** – показанията на свидетелите Б.Р.К., депозириани в о.с.з. на 19.04.2019 г. (л. 36 – л. 36/гръб от съдебното производство пред СРС) и тези, снети пред друг състав на СРС – по НОХД № 10984/2016 г. по описа на СРС - НО, 109-ти състав на 31.05.2017 г. (л. 55/гръб – л. 56 от съдебното производство по НОХД № 10984/2016 г. по описа на СРС - НО, 109-ти състав) и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 1, т. 2 от НПК, М.Т.Г., депозириани в о.с.з. на 19.04.2019 г. (л. 36/гръб – л. 37 от съдебното производство пред СРС), тези, снети пред друг състав на СРС – по НОХД № 10984/2016 г. по описа на СРС, НО - 109-ти състав на 16.10.2017 г. (л. 67 – л. 67/гръб от съдебното производство по НОХД № 10984/2016 г. по описа на СРС - НО, 109-ти състав) и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 1, т. 2 от НПК и тези, снети в хода на досъдебното производство и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 5, вр. ал. 1, т. 2, пр. 2 от НПК (л. 48 от досъдебното производство), В.Т.Б., депозириани в о.с.з. на 19.04.2019 г. (л. 37/гръб от съдебното производство пред СРС), Л.П.Х., депозириани в о.с.з. на 19.04.2019 г. (л. 37/гръб – л. 38 от съдебното производство пред СРС), тези, снети пред друг състав на СРС – по НОХД № 10984/2016 г. по описа на СРС - НО, 109-ти състав на 31.05.2017 г. (л. 55 – л. 55/гръб от съдебното производство по НОХД № 10984/2016 г. по описа на СРС - НО, 109-ти състав) и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК, А.Й.А., депозириани в о.с.з. на 19.04.2019 г. (л. 38 – л. 39 от съдебното производство пред СРС), Е.Д.А., депозириани в о.с.з. на 19.04.2019 г. (л. 39 – л. 39/гръб от съдебното производство пред СРС) и тези, снети в хода на досъдебното производство и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 1 от НПК (л. 120 от досъдебното производство), В.И.Я., депозириани в о.с.з. на 19.04.2019 г. и на 22.01.2020 г. (л. 40 и л. 62 – л. 62/гръб от съдебното производство пред СРС), К. Б. Евг., депозириани в о.с.з. на 19.04.2019 г. (л. 40 – л. 41 от съдебното производство пред СРС), А.С.К., снети в хода на съдебното следствие пред СРС на 02.10.2019 г. (л. 55 – л. 55/гръб от съдебното производство), В.Д.И., депозириани в о.с.з. на 08.11.2019 г. (л. 57/гръб – л. 58 от съдебното производство пред СРС), С. Петров К., депозириани в о.с.з. на 08.11.2019 г. (л. 58 – л. 58/гръб от съдебното производство пред СРС) и обясненията на подс. К., снети пред друг състав на съответния първоинстанционен съд (л. 108/гръб от съдебното производство по НОХД № 10984/2016 г. по описа на СРС - НО, 109-ти състав) и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 279, ал. 1, т. 2 от НПК ; **писмените доказателствени средства** – съдебномедицинско удостоверение № I – 139/2014 г. (л. 20 и л. 27 от досъдебното производство), допълнение към съдебномедицинско удостоверение № I – 139/2014 г. (л. 18 от досъдебното производство), заверени електрофотографски (ксерографски) копия на медицинско направление от 29.05.2014 г. (л. 19 от досъдебното производство), медицинска документация по отношение на ЧТ и ГИ Е. (л. 28 и л. 29 от

досъдебното производство) и медицинска документация по отношение на подс. К. (л. 104 – л. 106 от досъдебното производство) и справка за съдимост на подсъдимото лице (л. 11 от съдебното производство по НОХД № 18656/2018 г. по описа на СРС) ; **способи на доказване** – съдебномедицинска експертиза по писмени данни по отношение на пострадалия Е. (л. 41 – л. 44 от досъдебното производство), комплексна съдебно – психиатрична и психологична експертиза по отношение на ЧТ и ГИ Е. (л. 53 – л. 66 от досъдебното производство), комплексна съдебно – психиатрична и психологична експертиза по отношение на подс. К. (л. 70 – л. 79 от досъдебното производство) и съдебномедицинска експертиза по писмени данни, депозирана пред СРС (л. 65 – л. 83 от съдебното производство по НОХД № 18656/2018 г. по описа на СРС).

Пред настоящата съдебна инстанция не бе проведено съдебно следствие, респективно не бяха представени и събрани нови доказателства и доказателствени средства. Въззивният съд изгради своите фактически и правни изводи изцяло на база на доказателствата, събрани в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция, които намери за достатъчни по своя обем и категоричност, за да позволят формиране на еднозначни изводи по фактите.

Въззивният съд намира, че вътрешното убеждение на районния съд по съставомерните факти е формирано въз основата на правилен анализ на събраните по делото доказателствени материали, като споделя доводите и съображенията му относно показанията на разпитаните свидетели, включително и показанията им от досъдебното производство, приобщени чрез прочитане по реда на чл. 281, ал. 1 и ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, приложените писмени доказателствени средства и използвания способ на доказване – експертизи. При формиране на изводите си по фактите, СРС не е кредитирал с доверие показанията на св. А. и св. К.а – досежно взаимоотношенията между пострадалия и подсъдимия преди извършване на инкриминираното деяние, тези на свидетелите Е., Х. и А. - за нанесен от подсъдимия на пострадалия удар с лакът в областта на ребрата на Е., тези на св. А. и св. И. - относно развитието на инцидента, и показанията на св. И. и св. К. - относно здравословното състояние на подсъдимия след инцидента и обясненията на подсъдимия по съображения, подробно изложени в мотивната част на съдебния акт. Останалите събрани по делото гласни доказателствени средства, в съвкупност със заключенията на приетите експертизи и посочените по-горе писмени доказателствени средства, съдът е кредитирал изцяло, като на базата на така събраните и проверени доказателства и доказателствени средства е изградил своето вътрешно убеждение относно фактическата обстановка по делото, която се споделя напълно и от настоящия съдебен състав.

С оглед горното, въззивната инстанция намира, че не са налице основания за промяна на установената от районния съд фактическа обстановка, тъй като, от една страна, пред настоящият съд не се установиха нови факти и обстоятелства, а от друга, същата е правилно установена, на база ярна и точна преценка на доказателствения материал.

Въззивният съдебен състав не установи възможност, въз основа на наличните доказателства, да се стигне до съществено различни изводи относно фактологията, приета от първоинстанционния съд, която се изразява в следното :

На 23.05.2014 г. , пострадалият св. К.Е. се намирал на пазар „Красно село“ в гр. София, където бил на работа. Същият продавал на три съседни сергии, на една от които работила св. Б.К.. Свидетелката А.А., с която св. Е. живеел на съпругески начала, също продавала на сергиите му и се намирала там. Срещу сергиите на пострадалия св. Е. се намирали сергиите на брата на подсъдимия – св. С. К., на една от които работила св. Е. А..

Около 09.00 часа на пазара дошъл подс. К., който продавал на съседна сергия и бил употребил алкохол. Същият носел бутилка в едната си ръка. Започнал да се заяжда с колегите си продавачи, в т.ч. и с пострадалия св. К.Е., когото и служителите му, а също и с други лица наоколо, които псувал и заплашвал. Свидетелят Е. му направил забележка за държанието му, като се приближил до него, а подсъдимият му отвърнал с ругатни.

По-късно, на същата дата, около 15.45 часа, подсъдимият отишъл при пострадалия св. Е. и му казал „*Било каквото било, да забравим*“. Подсъдимият възнамерявал да zlepостави пострадалия пред присъстващите хора на пазара, като го прехвърли с хватка през рамо и му нанесе телесна повреда. Същият целял чрез действията си да покаже явното си неуважение към обществото и установения обществен ред. В същия момент му подал ръка, хванал пострадалия за ръката и се навел, за да го прехвърли през дясното си рамо. Тогава ударил главата си в пирон, забит в една от търговските маси, при което получил нараняване. Въпреки това, подсъдимият прехвърлил над дясното си рамо тялото на пострадалия св. Е., който паднал на настилка и ударил главата си. Вследствие на удара с терена, пострадалият получил черепно-мозъчна травма, довела до мозъчно сътресение и посткомоционален синдром, представляващи временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Свидетелката А.А. – съпруга на пострадалия, веднага се притекла на помощ на същия, който лежал неподвижно на земята, като първо издърпала за дрехите подсъдимия, който се опитвал да удрия пострадалия, а след това наплизкала с вода пострадалия св. Е.. Известно време след това, когато пострадалият се почувствал по-добре, на същия било помогнато да се изправи и бил съпроводен до автомобила му, паркиран наблизо. Скоро след това бил откаран в УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ с автомобил от св. Б..

Подсъдимият В. П. К. е роден на **** г. , в Украйна, българин, български гражданин, със средно образование, женен, трудово зает, с постоянен адрес в гр. София, ул. **** № **, ЕГН *****.

Подсъдимият е осъждан, като с влязла в сила на 21.12.2011 г. присъда по НОХД № 15441/2011 г. по описа на СРС е признат за виновен в осъществен състав на престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, извършено на 24.06.2011 г., като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, изтърпяването на което е отложено с изпитателен срок от три години, на основание чл. 66, ал. 1 от НК, и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от осем месеца.

Така възприетата от въззивния съд фактическа обстановка по делото по съществото си кореспондира изцяло с установената и от първата инстанция. Фактическите констатации на първоинстанционния съд са обосновани и почиват на прецизен и правилен анализ на доказателствения материал, като изводите му в тази насока се споделят изцяло и от въззивния състав. Оценката на доказателствата, по отношение на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, съобразно очертаните от обвинителния акт рамки, е направена в съответствие с правилата на формалната логика. При изграждане на фактическата обстановка от районния съд не са допуснати процесуални нарушения при формиране на вътрешното му убеждение, тъй като са обсъдени всички доказателствени материали, без някои от тях да са били подценени или игнорирани за сметка на други. Първостепенният съд по ясен и убедителен начин е обективизирал процеса на формиране на вътрешното си убеждение, като е извършил правилен анализ на доказателствата и средствата за тяхното установяване. Обсъдени са противоречията в доказателствените материали и са изложени убедителни доводи относно това кои доказателства съдът кредитира и кои – не. Настоящият въззивен състав намира за необходимо да посочи, че когато изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези, които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста (решение № 181/2012 г. на ВКС, I н. о., решение № 372/2012 г. на ВКС, III н. о., решение № 513/2013 г. на ВКС, I н. о., решение № 371/2016 г. на ВКС, III н. о.).

С оглед на изложеното и без да бъдат преповтаряни изводите на СРС, настоящият съдебен състав намира за необходимо, с оглед на доводите и възраженията във въззивната жалба, както и в съответствие със законово вмененото му задължение за служебна проверка на правилността на присъдата в цялост, да посочи следното :

На първо място, въззивният съд възприема изцяло изводите на първостепенния съд, относими към личността на подс. К. и предходна му съдимост. Същите са формирани на база правилен и задълбочен анализ на събраните по делото гласни и писмени доказателствени средства и в частност – въз основа на сведенията относно самоличността на подс. К. и отразеното в свидетелството за съдимост на същия. Така събраните гласни и писмени доказателствени средства са напълно еднопосочни и безпротиворечиви.

Непротиворечиви са събраните гласни доказателствени средства и по отношение на местонахождението на подсъдимия към инкриминираната дата – на 23.05.2014 г., около 08.30 – 09.00 часа и по-късно на същата дата – около 15.45 часа, а именно на пазар „Красно село“ в гр. София, където неговият брат – св. С. К., стопанисвал сергии за продажба на плодове и зеленчуци. По отношение на това обстоятелство, така събраните гласни доказателствени средства – обясненията на подсъдимия и показанията на свидетелите Е., А.а, К., Х., А., Я. и К. са напълно еднопосочни и взаимно допълващи се, поради което и за съда не възникна съмнение, че са депозираны обективно, безпристрастно и добросъвестно и на това основание няма пречка да бъдат поставени в основата на изводите на съда по фактите. Софийски градски съд прецени, че няма пречка да кредитира и показанията на св. Я. и обясненията на подсъдимото лице в насока, че около обяд на същата дата подс. К. отново се намирал в района на пазар „Красно село“, като прецени, че същите не се оборват от останалите събрани по делото доказателствени източници.

Събраните по делото гласни доказателствени средства са напълно единни и по отношение на местонахождението на пострадалия към инкриминираната дата – на пазар „Красно село“, в непосредствена близост до стопанисваните от него сергии за продажба на плодове и зеленчуци, където работел заедно със св. А.а и св. К.. Между същите не се констатира каквото и да било противоречие или несъответствие в обсъжданата част, което да налага подробното им обсъждане, в изпълнение на императивната законова разпоредба на чл. 305, ал. 3 от НПК.

По несъмнен и категоричен начин, въз основа на показанията на свидетелите Е., А.а, К., А., К.а, К., Х. и Г. се установява, че сергиите, стопанисвани от св. Е. и подс. К. били разположени една срещу друга на пазара. Ето защо и като е формирал изводи в тази насока, решаващият първоинстанционен съд не е допуснал превратно тълкуване на доказателствената съвкупност.

Датата на възникване на инцидента между подсъдимия и пострадалия – 23.05.2014 г., инстанциите по същество установяват въз основа на показанията на свидетелите Х., А.а, Е.а, И., К.а и К., снети в хода на съдебното производство пред първоинстанционния съд, които имат напълно запазен спомен относно това обстоятелство, както и въз основа на показанията на св. К., снети пред друг състав на съответния първоинстанционен съд и приобщени към доказателствената съвкупност по надлежния процесуален ред, а и тези на св. Г., депозираны в хода на досъдебното производство и приобщени към доказателствената съвкупност. Между така събраните гласни доказателствени средства не се констатира каквито и да било противоречия или несъответствия, които да налагат подробното им и задълбочено обсъждане.

Тук е мястото да се посочи, че при разпита си пред СРС, свидетелите К., Г. и Х. не са в състояние да възпроизведат в цялост и в детайли възприетите от тях факти и обстоятелства, което е наложило частично приобщаване на показанията им, депозираны в хода на досъдебното производство (за показанията на св. Г.) и пред друг състав на съответния първоинстанционен съд – по НОХД № 10984/2016 г. по описа на СРС - НО, 109-ти състав (за показанията на св. К., Г. и Х.). Това, обаче, добре се обяснява с изминалия продължителен период от време между датата на възприемане на интересуващите производството факти и обстоятелства от свидетелите – на 23.05.2014 г., и тази на депозиране на показанията им пред съда – на 19.04.2019 г., при което е съвсем естествено и

логично, предвид индивидуалните паметови особености на всеки индивид, да не са в състояние да възпроизведат детайлно възприетото от тях близо пет години по-рано. При това, за инстанциите по същество не възникнаха каквито и да било съмнения в обективността, безпристрастността и добросъвестността на тези свидетели, както при разпита им на досъдебна фаза, така и пред районния съд. Същите депозират правдиво и обективно възприятията си към инкриминираната дата, демонстрират стремеж да съдействат за разкриване на обективната истина и невъзможността им да пресъздадат в цялост и в детайли възприятията си не разколебава този извод.

Настоящият съдебен състав няма основание да ревизира изводите на първия съд, че при идването си на пазара „Красно село“ – на 23.05.2014 г., около 08.30 – 09.00 часа, подс. К. е бил употребил алкохол и е бил видимо повлиян от същия, като започнал да се държи агресивно, псувал и обиждал свидетелите и ги заплашвал, дърпал клиенти и им обяснявал, че стоката, продавана на другите сергии е некачествена. В тази насока по делото са събрани напълно еднопосочни, взаимно допълващи се и непротиворечиви показания на свидетелите К., Г., Х., А.а, Я. и Е., които съдът не намира основание да не кредитира. Свидетелите А.а и К. дори съобщават да са възприели подсъдимия да носи със себе си бутилка уиски, от която консумирал алкохол. Така събраните гласни доказателствени средства са напълно безпротиворечиви, не се оборват от останалите доказателствени източници и позволяват на инстанциите по същество да формират еднозначни изводи по фактите. Допълнителен аргумент в насока кредитируемостта на обсъжданите гласни доказателствени средства е и обстоятелството, че твърдения в този смисъл изнасят и свидетели, които не се намират в служебни или други отношения със страните в производството и са напълно незаинтересовани от изхода на делото, каквито са св. Г. – главен инспектор на пазар „Красно село“, и св. Х., която стопанисвала сергия, разположена в близост до тези на подс. К. и св. Е..

Правилни и обосновани са и изводите на първостепенния съд, че св. Е. направил забележка на подсъдимия за държанието му и отношението му към клиентите, на което последният отговорил с ругатня. В тази насока по делото са събрани показанията на св. Е., които настоящата инстанция, също както и първият съд, изцяло кредитира в обсъжданата част.

Районният съд отново е направил правилни и доказателствено обезпечени изводи и по отношение на обстоятелството, че около 15.45 часа на 23.05.2014 г. подсъдимият отново дошъл на територията на пазар „Красно село“, като се приближил към пострадалия с протегнатата ръка и с репликата *„Каквото било, било, да забравим за случилото се!“*. В тази насока по делото са събрани напълно безпротиворечивите показания на свидетелите Е., А.а, К., Х. и И., които настоящия съдебен състав не намира основание да дискредитира, като прецени, че са взаимно допълващи се и не се оборват от останалите, събрани по делото доказателствени източници. В подкрепа на така събраните напълно еднопосочни доказателствени източници се явяват дори тези на св. А., в насока, че е възприела подс. К. и св. Е. да се усмихват и прегръщат.

Първият съд основателно е констатирал, че по отношение на последващото поведение на подсъдимия по делото са събрани две групи гласни доказателствени източници. От една страна, това са показанията на свидетелите Е., А.а и К., снети пред СРС - НО, 109-ти състав, и тези на свидетелите Г. и Х., депозирани пред предходен състав на СРС, приобщени към доказателствената съвкупност по надлежния процесуален ред. В тях свидетелите излагат възприятията си, че подсъдимият, хващайки пострадалия за ръката, го прехвърлил над дясното си рамо, при което пострадалият паднал на терена и ударил главата си. От друга страна, това са показанията на св. А. и обясненията на подсъдимия, че св. Е. ударил подс. К. с кюлче с тегло 1 кг. в областта на главата, след което двамата паднали на земята.

По отношение на това обстоятелство, първостепенният съд правилно е кредитирал с доверие показанията на първата група свидетели, като е преценил, от една страна, че същите кореспондират помежду си по несъмнен и категоричен начин, както и със заключенията на назначените и изготвени СМЕПД по отношение на пострадалия св. Е., а от друга – че твърдения в същия смисъл изнасят напълно незаинтересовани от изхода на делото свидетели, каквито са св. Г. и св. Х.. Тази група гласни доказателствени средства намират категорична доказателствена опора и в заключението на КСППЕ по отношение на пострадалия (л. 60 – л. 66 от досъдебното производство), което съдът изцяло кредитира като напълно отговарящо на всички поставени му въпроси и извършено от вещи лица, в чиято компетентност и безпристрастност липсват каквито и да е индиции за съмнение, че при св. Е. е налице интензивно страхово състояние с чувство на витална застрашеност и нарушаване на пълноценното социално функциониране, вследствие отправените заплахи и агресивното поведение на подсъдимия, каквото не би могло да се констатира, в случай че именно св. Е. е проявил агресия към подс. К..

Източник на доказателства от втората група са подсъдимия и лице, което се е намирало в трудовоправни отношения със св. К., което, на самостоятелно основание, изисква особено внимателен анализ на твърденията им и съпоставяне с останалите, събрани по делото доказателствени средства. Дължимият и направен от инстанциите анализ на тази група доказателствени източници еднозначно сочи, че същите са напълно изолирани, не се подкрепят от останалите доказателствени средства и са житейски неубедителни и нелогични. В този смисъл следва да се отчете обстоятелството, че от показанията на св. Кожарева безспорно се установява, че на сергиите, стопанисвани от св. Е., се е боравело със стрелкови кантар, а не с такъв с кюлчета. Допълнително в тази връзка е необходимо да се посочи, че между показанията на св. А., явяващи се в подкрепа на твърденията на подсъдимия, депозириани в двете фази на производството, се констатираат непреодолими противоречия – пред съда свидетелката сочи, че св. Е. нанесъл удар в областта на главата на подсъдимия, след което двамата паднали на земята (*„Но К. излезе отзад и удари Васил по главата и му потече кръв, а аз му дадох салфетка. След това двамата паднаха на земята“* – вж. показанията на св. А., депозириани на л. 39 от съдебното производство пред СРС - НО, 109-ти състав). Разпитана на фазата на досъдебното производство, св. А. сочи, че св. Е. влязъл зад сергията и взел някакъв предмет, след което излязъл от сергията и ударил подсъдимия по главата с нещо, което държал в дясната си ръка, след което подсъдимият ударил пострадалия с ръка (вж. показанията на св. А., депозириани на л. 120/гръб от досъдебното производство). Поради това и настоящият състав изцяло се солидаризира с доказателствения анализ на първоинстанционния съд и с направения краен извод, че обясненията на подсъдимия, подкрепени от показанията на св. А., не могат да бъдат кредитирани с доверие и поставени в основата на изводите на съда по фактите, като предназначени да формират защитна версия на подсъдимия по повдигнатото обвинение. Въз основа на обсъжданата първа група доказателствени източници, съдът установи и авторството на подсъдимия по отношение на инкриминираното деяние.

Въззивният съд намира, че следва изцяло да кредитира показанията на свидетелите Х., К. и А.а, че след като прехвърлил пострадалия св. Е. през рамото си, подсъдимият продължил да му нанася удари, докато пострадалият бил на земята. За да стори това, съдебният състав прецени, от една страна, че показанията на тези свидетели са взаимно допълващи се и вътрешно непротиворечиви, а от друга – именно подобно поведение на подсъдимия спрямо пострадалия добре обяснява намеренията на св. А.а да дърпа подсъдимия и да му нанася удари, възприета и от свидетелите И. и К., които не са възприели съприкосновението между подсъдимия и пострадалия, но дават напълно еднопосочни показания за нанасянето на удари от св. А.а в областта на тялото на подсъдимия, докато бил наведен над пострадалия. За подобно взаимно разположение на телата на подсъдимия и пострадалия свидетелства и св. Я., което е допълнителен аргумент в насока, че след като св.

Е. бил повален на земята, подсъдимият се надвесил над него и продължил да му нанася удари, както съобщават свидетелите А.а и Х..

В хода на съдебното производство пред СРС са събрани, в качеството им на гласни доказателствени средства, показанията на свидетелите И. и К., които сочат да са възприели подсъдимия паднал на земята, а по-късно да подава ръка на пострадалия. Показанията на тези свидетели инстанциите по същество не кредитират, по съображения, че същите са напълно изолирани и неподкрепени от останалите, събрани по делото доказателствени източници. По тялото на подсъдимия, също така, не са установени травматични увреждания от падане на терен.

Настоящата инстанция изцяло се солидаризира с изводите на първостепенния съд по отношение на кредитируемостта на показанията на свидетелите Е., К., А.а и Х. – свидетели очевидци на инцидента, по отношение на механизма на получаване на телесните увреждания от страна на подсъдимото лице, а именно посредством удар в пирон, поставен на сергията, стопанисвана от св. Е., докато го премятал през дясното си рамо. Показанията на тези свидетели са напълно еднопосочни, взаимно допълващи се и непротиворечиви, поради което съставляват сигурна доказателствена опора за формиране на изводите на съда по фактите. Твърденията на подсъдимия и на св. А. за механизма на получаване на телесните увреждания от страна на подс. К. остават напълно изолирани и житейски неубедителни, поради което и съдът не ги кредитира с доверие.

Изцяло следва да бъдат споделени и изводите на първия съд по отношение на получените от пострадалия св. Е. телесни увреждания, в резултат на падането му на терена, след прехвърлянето му през рамо от подсъдимия и нанасянето на удари в областта на тялото му. Настоящата инстанция намира, че първоинстанционния съд правилно е формирал изводите си по отношение на причинените на пострадалия телесни увреждания и тяхната медико – биологична характеристика въз основа на заключението на съдебно – медицинската експертиза по писмени данни, изготвено в хода на досъдебното производство (л. 41 – л. 44) и съдебно – медицинската експертиза по писмени данни, назначена в хода на съдебното следствие и депозирана пред СРС на 09.03.2020 г. (л. 65 – л. 83 от съдебното производство), като е преценил, че същите кореспондират както помежду си, така и с гласните и писмени доказателствени средства по делото, изготвени са от компетентни в своята област вещи лица, пълни, изчерпателни, ясни и точни са и липсват каквито и да е индиции за необективност, поради каквато и да е причина, на далите експертното заключение вещи лица. Въз основа на тези заключения, районният съд е достигнал до правилния и доказателствено обоснован извод, че на пострадалия били причинени мозъчно сътресение и посткомоционен синдром, оток и кръвонасядане в дясната челно-слепоочна област на главата ; контузия в областта на гръдния кош и корема, контузии с кръвонасядания и охлузвания в дясната теменна област на главата, дясното рамо, десния лакът, обусловили временно разстройство на здравето му, неопасно за живота.

Правилно първоинстанционния съд е преценил, че на пострадалия не е било причинено загуба на съзнание (комоционна кома), обуславяща медико – биологичния признак временно разстройство на здравето, опасно за живота. В тази насока съдът е съобrazil, въз основа на заключението на вещите лица, изготвили СМЕПД, депозирано в хода на съдебното следствие, че липсват обективни находки в тази насока и такова състояние не е отбелязано в медицинската документация, изготвена при посещението на св. Е. в УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“.

Правилно и законосъобразно районният съд е приел, че не може да кредитира с доверие съобщеното от свидетелите Е., А.а и Х., че подсъдимият нанесъл удар с лакът в областта на ребрата на пострадалия, тъй като при освидетелстването на пострадалия не са установени обективни находки – травматични увреждания, които да са причинени по механизма, описан от свидетеля. Като причина за констатираното несъответствие съдът

прецени единствено бързо и неочаквано развитата се ситуация за пострадалия и свидетелите – очевидци, при което е напълно възможно да са останали с впечатление за нанесен такъв удар, докато подсъдимия и прехвърлял пострадалия през рамото си, а не евентуална недобросъвестност или заинтересованост на свидетелите, която би обусловила дискредитиране на показанията им.

Фактите и обстоятелствата, свързани със състоянието на пострадалия и оказаната помощ на св. Е., непосредствено след повалянето му на земята, съдът установи, като възприе изцяло показанията на свидетелите К., Х., А.а и Е., а тези, свързани с отвеждането му до сградата на 06 РУ – СДВР и по-късно – в болнично заведение – въз основа на показанията на св. Б., които кредитира изцяло.

Фактите и обстоятелствата, относими към посещението на пострадалия в УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД, предприетото лечение и периодът на възстановяването му, се установяват по нужния несъмнен и категоричен начин въз основа на показанията на свидетелите Е., Б. и отразеното в приложената по делото, в качеството □ на писмено доказателствено средство, медицинска документация, които съдът кредитира изцяло. Същите не се оспорват и от страните по делото.

Психичното състояние на подсъдимия към момента на извършване на инкриминираното деяние, степента на алкохолна повлияност при същия и възможността му да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, се установяват по нужния несъмнен и категоричен начин въз основа на заключението на КСППЕ по отношение на подс. К. (л. 70 – л. 79 от досъдебното производство), която съдът изцяло кредитира, като обективно, компетентно, ясно, пълно и точно.

Правилно и законосъобразно първият съд е дал вяра на останалите събраните писмени доказателствени средства, като е преценил, че същите са взаимнодопълващи се, допринасят за изясняване на обективната истина и кореспондират по небудещ съмнение начин със събраните гласни доказателствени средства.

Като цяло, въззивният съд намира, че за установяването на обективната фактическа обстановка първоинстанционният съд е положил всички възможни и необходими процесуални усилия, като фактическата обстановка е установена по несъмнен и категоричен начин въз основа на събраните по надлежния процесуален ред и обсъдени правилно и задълбочено доказателствени източници. Разпитани са установените по делото свидетели, които пряко или косвено са възприели факти от обективната действителност, имащи връзка с инкриминирания случай, при условията на чл. 12, ал. 1, чл. 18 и чл. 19 от НПК, а именно при спазване на принципите на непосредственост, устност и състезателност (последния нерядко посочван в практиката на ЕСПЧ по чл. 6, § 3, б. „Д“ от КЗПЧОС и като право на „ефективно участие“ и „равенство на оръжията“ – *García Alva v Germany*, Станфорд срещу Обединеното кралство и др.), като, съобразно разпоредбата на чл. 283 от НПК, съдът законосъобразно се е ползвал и от събраните в рамките на досъдебна фаза на процеса писмени доказателствени средства.

Въззивният състав служебно констатира, че правото на защита на подс. К. не е било нарушено в нито един етап от първоинстанционното съдебно производство. Спазени са всички изисквания на процесуалния закон, гарантиращи законосъобразното упражняване на правото на защита от страна на подсъдимия – редовно връчване на обвинителния акт, гарантиране на участието му в процеса, на правото му да дава обяснения, да представя доказателства и да прави доказателствени искания, да се ползва от адвокатска помощ, каквато той е ангажирал, както и възможност да се изказва последен и да обжалва актовете на съда, накърняващи законните му права и интереси, от които права подсъдимото лице се е възползвало в пълна степен.

Събраните на двете фази на процеса писмени и гласни доказателствени средства и заключенията на приетите експертизи очертават една константна логична верига от

обективни и субективни факти, от които безспорно и по несъмнен начин се установява както самото деяние, неговите механизъм, предмет и начин на извършване, така и съпричастността към същото на подс. К..

Предвид всичко изложено, въз основа на така направения анализ на доказателствата и въз основа на установената фактическа обстановка, първостепенният съд е направил правилни правни изводи, в съгласие със закона и постоянната практика на върховната съдебна инстанция на РБ, досежно съставомерността на инкриминираното деяние, като напълно законосъобразно го е подвел под наказателноправната норма по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, доколкото събраните по делото доказателства сочат на това, че извършеното на инкриминираните време и място от подсъдимото лице осъществява, от обективна и субективна страна, състава именно на това престъпление.

От обективна и субективна страна са налице всички признаци на този престъпен състав.

От обективна страна, на 23.05.2014 г, около 15.45 ч., в гр. София, на пазар „Красно село“, чрез захват и прехвърляне на цялото тяло на пострадалия св. Е. през дясното рамо на подс. К., от което последвало падане на пострадалия на терена, последният е причинил на пострадалия по хулигански подбуди – при липса на личен мотив във взаимоотношенията с пострадалия, без да е предизвикан от него, с демонстрация на безнаказаност и пренебрежение на установените правила, закрилящи добрите нрави в обществото, телесната неприкосновеност и достойнството на отделната личност, лека телесна повреда, изразяваща се в черепно – мозъчна травма, довела до мозъчно сътресение и посткомозионен синдром, които по своята медико – биологична характеристика обуславят признака „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“, по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК. В случая е налице пряка, непосредствена и ненарушена причинно – следствена връзка между прехвърлянето на тялото на пострадалия през рамо от страна на подсъдимото лице, падането следствие на него на пострадалата и полученото от това телесно увреждане.

Откъм субективна страна на престъплението, спецификата на настоящия инкриминиран състав, а именно по чл. 131, ал. 1, т. 12 от НК, задължава съда да изследва и обоснове наличието на два съставомерни субективни факта. Единият е вината, като конкретното субективно, психическо отношение на дееца към извършеното деяние и свързаните с него общественоопасни последици, а другият е мотивите, подбудите за извършването му, в конкретния случай – наличието на хулигански подбуди, като субективно свойство на деянието, на които нормативно е придадено съставомерно значение за утежняване на наказателно - правното положение на извършителя.

Вината, като субективен факт, изразяващ се в психическо отношение на дееца към престъпния резултат, намира своето обективно проявление в действията на извършителя, в неговото цялостно поведение. Установените факти по делото безалтернативно сочат, че подс. К. е съзнавал обществената опасност на извършването от него, предвиждал е общественоопасните последици и е целял тяхното настъпване, т. е. деянието е извършено при „пряк“ умисъл.

Прекият умисъл на обвиняемия, насочен към настъпилия съставомерен резултат, изразен в нанесената на пострадалия лека телесна повреда, настоящият съд извежда от механизма на причиняване на телесните повреди на пострадалия, а именно че подсъдимият се е насочил пряко и изненадващо за св. Е. към него, като е прехвърлил цялото му тяло през рамото си и е продължил да му нанася побой пред свидетелите К., А.а, Х. и Я., като при този захват е било логично и обективно вероятно пострадалият да загуби равновесие и да падне на терена, при което да получи съставомерни увреждания в областта на главата. Тези безспорно установени обективни обстоятелства ясно и категорично обективират желанието на подсъдимото лице да засегне именно телесния интегритет на пострадалия, и то точно по този начин, като му причини временно разстройство на здравето, неопасно за живота. При

липса на съмнение относно възможността на подсъдимия да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, за съда е безспорно установено, че същият е имал обективната възможност да предвиди общественотоопасните последици от деянието си, от интелектуална страна, а от волева – пряко да цели настъпването им.

Хулиганските подбуди, нормативно въздигнати в ранг на съставомерен елемент от субективна страна, в настоящия случай се доказват безусловно, според настоящия съдебен състав, от поведението и конкретните действия на подс. К.. Наличието на хулигански движещи подбуди (мотиви) изисква липсата на личен мотив, липсата на предхождащи деянието отношения на завист, омраза и/или вражда между тях, липсата на никакви видими поводи, създадени от пострадалото лице. По делото, макар да е безспорно, че подсъдимият и пострадалият се познавали от дълго време преди инцидента, не се установява пострадалият да е провокирал по какъвто и да било начин подсъдимия. Напротив – подс. К. е проявявал арогантно, грубо, безпардонно и с нищо непровокирано агресивно поведение не само към св. Е., но и към свидетелите А.а, Х. и К. и други присъствали на място лица от сутринта на инкриминираната дата, като ги е заплашвал, обиждал и псувал, и поведението му е ескалирало в насока нахвърляване телесната неприкосновеност на пострадалия без каквото и да било провокативно поведение от негова страна, при липса на каквито е да е лични мотиви. От конкретните действия на обвиняемото лице се установява наличието именно на хулигански подбуди за извършване на противоправното посегателство върху здравето на пострадалия, на цел да се демонстрира пренебрежение и незачитане на обществото и отделната личност, да изяви себе си над останалите хора и да погази, при това грубо, установените правила за общуване, зачитане на човешката личност, здраве и достойнство. Поведението и конкретните действия на подсъдимия по насочване към подсъдимия под лъжлив предлог и внезапното му прехвърляне през рамо, безспорно сочат, че в съзнанието му е била оформена ясна представа, че засягайки по този начин телесния интегритет на пострадалия, на силно оживено, публично място, по средата на деня, без св. Е. да го е предизвикал по какъвто и да е начин, в присъствието на множество намиращи се на мястото лица, които възприемат непосредствено случващото се, нарушава по груб и безпардонен начин съществуващите в обществото правила за общоприето вежливо и зачитащо правата и на другите общуване, проявява неуважение във висша степен и засяга с висок интензитет личното достойнство на другия и установените в обществото порядки, закрилящи добрите нрави и телесната неприкосновеност на всеки негов член. Поведението му обуславя изводите на настоящият съд, че е целял да причини телесните увреждания движен именно от посочените хулигански подбуди, демонстрирайки по недопустим за общоприетите в обществото порядки чувство на превъзходство над останалите членове на обществото и себепоставяйки се над всички тях, които съвестно се придържат към установените и общовалидни правила за вежливо и зачитащо достойнството и правата на другия поведение, провокативно да покаже, че може да върши каквото си пожелае, независимо от нормите на обществото.

Въз основа на така изложените аргументи, настоящият въззивен съд прие, че подс. К. е извършил деянието по хулигански подбуди, по смисъла на т. 12 от чл. 131, ал. 1 от НК, отчитайки и посочената по-горе липса на личен мотив за нанасянето на ударите върху пострадалия, на каквито и да било лични отношения, вражда, завист или конфликт на лична основа, които да мотивират това посегателство.

Мотивиран от горното, настоящият съдебен състав намира, че първостепенният съд е направил правилни, обосновани и доказателствено обезпечени правни изводи за съставомерността, от обективна и субективна страна, на вмененото на подс. К. инкриминирано деяние и правилно го е подвел под диспозицията на наказателноправната норма на чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК.

При правилна правна оценка на събрания доказателствен материал и на установената

по делото фактическа обстановка, първоинстанционният съд правилно е индивидуализирал наказанието на подсъдимия, като е приел, че следва да го определи при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК, поради наличието на изключително смекчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство, а именно изминалия продължителен период от време между датата на извършване на инкриминираното деяние – 23.05.2014 г., и датата на постановяване на окончателния съдебен акт, който надхвърля разумния срок за продължителност на наказателното производство, съобразно критериите, установени от ЕСПЧ.

Приложението на разпоредбата на чл. 55 от НК се обуславя от две кумулативно предвидени в наказателния закон предпоставки – да са налице изключителни или многобройни смекчаващи отговорността на дееца обстоятелства, от една страна, а от друга – и най-лекото, предвидено в закона наказание да е несъразмерно тежко спрямо конкретно проявената степен на обществена опасност на деянието и неговия извършител.

Смекчаващите обстоятелства характеризират деянието като такова със значително по-ниска обществена опасност в сравнение с тази, която е имал предвид законодателят, предвиждайки наказанието за съответното престъпление. Тогава неговото налагане и в най-ниския възможен предел би било едно ненужно репресиране на виновния. Като е отчел това и следвайки идеята за използване на минимум наказателна принуда в борбата с престъпността, както и по хуманни съображения, действащият НК урежда специално тази хипотеза в чл. 55. Цитирана разпоредба се прилага по отношение на всички видове престъпления – както на визираните в общите състави, така и при осъществен специален състав. Тя предвижда три възможности за случаите, когато и най-лекото, предвидено в закона наказание, се окаже несъразмерно тежко като реакция срещу дадено конкретно престъпление - определяне наказанието под най-ниския предел ; замяна на предвиденото наказание с по-леко по вид или неналагане от съда на по-лекото наказание, което законът предвижда, наред с наказанието „лишаване от свобода“.

Основание за използване на посочените възможности е наличието на изключителни или многобройни смекчаващи обстоятелства, при които е извършено престъплението. Под „изключително обстоятелство“ следва да се разбира такова, което е оказало много и необичайно силно въздействие при вземане на решението за извършване на деянието. Съдебната практика приема, че макар и в закона да е употребено множествено число, за приложението на чл. 55 от НК е достатъчно и наличието само на едно, изключително по своя характер, смекчаващо обстоятелство. Многобройни смекчаващи обстоятелства ще има, когато те са повече от обичайния брой и които също оказват много силно влияние при вземане на решението за осъществяване на деянието. Всяко от тях, взето само за себе си, няма изключителен характер, но именно защото са много като количество, те в съвкупност значително намаляват обществената опасност на престъплението.

В конкретиката на настоящия случай, при анализа на всички горепосочени обстоятелства, се налага категоричният извод, че е налице макар и едно, но изключително смекчаващо отговорността обстоятелство – посоченото по-горе. Предвид това следва да се приеме, че е налице и втората, кумулативно изискуема от закона предпоставка за да се приложи разпоредбата на чл. 55 от НК – най-лекото, предвидено в закона, наказание, ще се яви несъразмерно тежко за извършеното престъпление. Оттук и изводът, че районният съд правилно е преценил, че са налице предпоставки за определяне на вида на наказанието, следващо се на подс. К., при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК, а именно „пробация“.

При индивидуализация на наказателната отговорност на подсъдимия, първият съд правилно е преценил като отегчаващо отговорността на дееца обстоятелство предходното осъждане на подсъдимия. Настоящата инстанция няма основание да ревизира този извод. Същевременно, при цялостния анализ на доказателствената съвкупност, СГС намира, че следва да отчете като смекчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство трудовата му

застот към датата на извършване на инкриминираното деяние, а като допълнителни отегчаващи обстоятелства – извършването на деянието след употреба на алкохол и в присъствието на множество лица – посочените по-горе свидетели.

При това, макар да са налице предпоставките за ревизия на отчетените от първия съд обстоятелства от значение за индивидуализацията на наказателната отговорност на подс. К., съдът е достигнал до правилен извод по отношение на конкретния вид и продължителност на пробационните мерки, които следва да бъдат наложени на подсъдимия, като е определил на същия да изтърпи пробационните мерки „задължителна регистрация по настоящ адрес“ и „задължителни пробационни срещи с пробационен служител“, всяка една за срок от осем месеца. Въззивният съд изцяло се солидаризира с изводите на решаващия съд в този смисъл и не намира за необходимо да ги ревизира.

Така определеното наказание е справедливо и съответно на обществената опасност на конкретните деяние и деец, отговаря в най-пълна степен на изискванията на наказателната репресия и на принципите на българското наказателно законодателство, както и в пълна степен би изпълнило визираните в чл. 36 от НК цели на генералната и на специална превенция, не се явява несъразмерно тежко и се явява достатъчно за осигуряване поправянето и превъзпитанието на подсъдимия и оказване на предупредително въздействие върху него и върху останалите членове на обществото.

За пълнота, настоящата инстанция намира за необходимо да посочи, че въпреки преквалификацията на деянието в по-леко наказуемо престъпление от първия съд – по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, за което се предвижда възможност за налагане на наказание „лишаване от свобода“ до три години, не са налице предпоставки за освобождаване на подсъдимия от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по чл. 78а, ал. 1 от НК, тъй като не е налице една от кумулативно изискуемите материалноправни предпоставки за това, а именно подсъдимият да не е осъждан за престъпление от общ характер (вж. чл. 78а, ал. 1, б. „б“ от НК). Видно от справката за съдимост на подсъдимия, същият е осъждан за престъпление от общ характер, като с влязла в сила на 21.12.2011 г. присъда по НОХД № 15441/2011 г. по описа на СРС е признат за виновен в осъществен състав на престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, извършено на 24.06.2011 г., като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, изтърпяването на което е отложено с изпитателен срок от три години, на основание чл. 66, ал. 1 от НК, и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от осем месеца.

Въззивният съд не намира за необходимо да ревизира атакуваната първоинстанционната присъда и в гражданско – осъдителната и част по отношение присъдения размер на обезщетението за неимуществени вреди.

Съгласно чл. 45 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Предвидената отговорност по ЗЗД е деликтна. Нейният източник в наказателния процес (деликта) винаги е инкриминираното с обвинителния акт поведение на подсъдимото лице (действие или бездействие), с което е осъществен състава на възведеното престъпно деяние. Самата вреда съвпада с причинения от престъплението вредоносен резултат и представлява причиняване на имуществени или неимуществени вреди на пострадалия или ощетеното юридическо лице. В конкретния по делото случай, настоящият съдебен състав изцяло споделя доводите на първоинстанционния съд, че предявения и приет за съвместно разглеждане граждански иск от ЧО и ГИ Е. срещу подсъдимия за причинени от деянието по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, неимуществени вреди, е безспорно доказан по основание. В конкретния случай следва да се приеме, че всеки един от елементи на гражданския деликт, е налице. Така, безспорно се установи, че е налице деяние, което се характеризира с висока степен на обществена опасност, същото е противоправно и наказуемо. В резултат на същото и като пряко негово следствие, на пострадалия Е. е причинена черепно – мозъчна травма, довела до мозъчно

сътресение и посткомозионен синдром, които по своята медико – биологична характеристика обуславят признака „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“. Същата е в резултат на виновното поведение на подсъдимия К..

В настоящото производство се претендира обезщетение за претърпени в следствие на деянието неимуществени вреди. Предвид особения характер на накърненото от деянието благо, репарирането на причинените вреди може да бъде извършено само в пари. Съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, размера на дължимото обезщетение се определя от съда по справедливост.

При преценка на размера на дължимото на ЧО и ГИ Е. обезщетение, първият съд правилно е съобразил да отчете нанасянето на допълнителни несъставомерни телесни увреждания на пострадалия, уязвеното му чувство за достойнство, предвид обстоятелството, че деянието е извършено на публично място, пред множество лица, както и наличието на данни за сравнително дълга продължителност (около шест месеца) на неблагоприятните последици за същия, вследствие на причинените му телесни увреждания. Ето защо правилно е преценил, че справедливо обезщетение на пострадалия, за причинените му неимуществени вреди, е в размер на 2 000 (две хиляди) лева, като е осъдил подсъдимия да заплати на ГИ обезщетение в упоменатия размер, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 23.05.2014 г. до окончателното ѝ изплащане, и е отхвърлил иска в останалата му част, до пълния предявен размер от 6 000 лева, като неоснователен.

Въззивният съд, при извършения служебен преглед на присъдата в гражданско - осъдителната ѝ част, намира, че такъв размер на обезщетението е справедлив и съответства на причинените на пострадалия неимуществени вреди. По отношение на разликата до пълния предявен размер от 6 000 лева, този съдебен състав, също както и първоинстанционния, намира, че искът следва да бъде отхвърлен, като неоснователен.

При това, правилно и законосъобразно подсъдимият е осъден и да заплати на ГИ К.Б. Е. сумата от 2 000 (две хиляди) лева, представляваща обезщетение за причинените от деянието неимуществени вреди, болки и страдания, ведно със законната лихва, считано от 23.05.2014 г. до окончателното изплащане, като е отхвърлил гражданския иск в останалата му част, до пълния му предявен размер от 6 000 (шест хиляди) лева.

На плоскостта на изложеното, с оглед изхода на делото, правилно и законосъобразно подсъдимият е осъден, на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, да заплати направените по делото разноси, от които 490 лв. в полза на държавата, по сметка на СДВР, а 551 лв. – в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на СРС. Така присъдените разноси са правилно изчислени.

Въззивният съд констатира, че първият съд е пропуснал да се произнесе, като на основание чл. 190, ал. 2 от НПК възложи в тежест на подсъдимия да заплати сумата от по пет лева, представляваща държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист, в случай че липсва доброволно изпълнение, но прецени, че не може да се произнесе в този смисъл, тъй като с това би ограничил правото на подсъдимия за двуинстанционен контрол върху актовете на съда. Районният съд следва да отстрани констатирания пропуск по реда на чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК.

Предвид изложеното до тук и с оглед съпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, настоящият въззивен състав приема, че обжалваната присъда е правилна и законосъобразна и като такава следва да се потвърди изцяло. Изложените в жалбата доводи са неоснователни. Присъдата е постановена при безспорно и коректно изяснена фактическа обстановка, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила и на материалния закон. Определеното наказание не е явно несправедливо и напълно съответства на обществената опасност на деянието и дееца.

За пълнота, настоящият съдебен състав намира за нужно да отбележи, че към

настоящия момент не е изтекъл давностния срок за погасяване на наказателното преследване срещу подс. К., за осъществен състав на престъпление с посочената правна квалификация. С така постановената първоинстанционна присъда подсъдимият е признат за виновен в осъществен състав на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, извършено на 23.05.2014 г. За престъплението с посочената правна квалификация се предвижда наказание „лишаване от свобода“ до три години.

Отчитайки посоченото по вид и размер наказание за престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, се явява приложима разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 4 от НК (ред. ДВ, бр. 62 от 1997 г.), съгласно която наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на пет години за деяния, наказуеми с „лишаване от свобода“ повече от една година. Съобразно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80 от НК.

Следователно, с изтичането на период от седем години и шест месеца, считано от датата на довършване на инкриминираното с обвинителния акт деяние (по арг. от чл. 80, ал. 3 от НК) – на 23.11.2021 г., ще се погаси по давност възможността за продължаване на наказателното преследване спрямо подсъдимото лице за осъществен състав на престъпление с горепосочената правна квалификация. Към настоящия момент този срок не е изтекъл. Съображенията на защитата на подсъдимия в противния смисъл настоящата инстанция намира за неоснователни.

При извършената, на основание чл. 314, ал. 1 от НПК, цялостна служебна проверка на правилността на обжалваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което и с оглед изложените съображения, същата следва да бъде потвърдена.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК,
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 14.04.2021 г. по НОХД № 18656/2018 г. на СРС – НО, 109-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____